



*Mission Permanente
de la République Islamique d'Iran
auprès des Nations Unies
et des autres Organisations Internationales à Genève*

In the Name of God, the Compassionate, the Merciful

Ref. 2050/1410722

The Permanent Mission of the Islamic Republic of Iran to the United Nations Office and other international organizations in Geneva presents its compliments to the Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights and with reference to the latter's Communication No. AL IRN 19/2022 dated 23 September 2022 concerning **Mahdi Shaghghi, Akram Nasirian, Maryam Mohammadi and Esrin Derkale**, has the honor to transmit, herewith, the comment of the High Council for Human Rights of the Islamic Republic of Iran in that regard.

The Permanent Mission of the Islamic Republic of Iran avails itself of this opportunity to renew to the Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights the assurances of its highest consideration.

Geneva, 28 November 2022

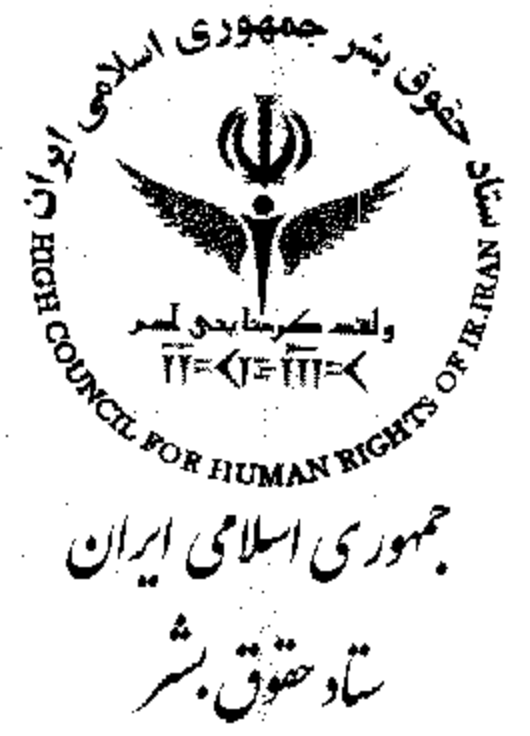


Office of the United Nations
High Commissioner for Human Rights
Palais des Nations
CH-1211 Geneva 10
Email: registry@ohchr.org

شماره:

تاریخ:

موضوع:



Comments on Communication Dated 23 September 2022 Sent by Special Procedures Mandate-Holders Appertaining to Nahid Shaghghi, Akram Nasirian, Maryam Mohammadi & Esrin Derkale

1. The phrase or the concept of “mandatory hijab” does not exist in the laws of the Islamic Republic of Iran, as “coercion/compulsion” is basically inherent in all laws. What is important is the legitimacy and acceptability of the laws¹, which have been observed in the hijab law due to the fact that it was approved in the Parliament and that the majority of Iranian people are Muslims. “Hijab” is a concept proposed in the approved law based upon the Iranian society’s cultural and religious characteristics. There is a dress code in all societies, the limits of which are defined according to their cultural identity. Just as the penalty for not wearing seatbelts or refusing to wear a face mask does not run counter against the freedom of opinion and is necessary for the health of the society, legislation in accordance with the public will and the morality of the society is not contrary to the freedom of speech and opinion. As stipulated by Paragraph 3 of Article 18 of the International Covenant on Civil and Political Rights, freedom to manifest one's religion or beliefs may be subject only to such limitations as are prescribed by law and are necessary to protect public safety, order, health, or morals or the fundamental rights and freedoms of others. It should be noted that an organized effort to change society's cultural identity by defying the general will thereof, as manifested in the laws therein, is also completely different from freedom of speech and opinion.

2. The dress code in the Islamic Republic of Iran is very diverse thanks to cultural and ethnic diversity; and, ethnic women follow their traditions in choosing the type of clothing. Based on some *fatwas*, the limits of hijab for ethnic women are defined according to the traditions of the society to which they belong. Adherence to the dress code rules has not created any restrictions for the presence of Iranian men and women in various social, economic and cultural scenes; instead, by increasing respect for women and paying attention to their real personalities, they have been

¹ The law is a legitimate force.

شماره:
تاریخ:
پست:



prevented from becoming a marketing tool exploited for selling more products, advertising restaurants and the like. Moreover, considering the respect accorded to the dress code, workplace violence and sexual abuse against Iranian women are insignificant compared to similar cases in Western societies.

3. As per the Country's laws, any violation of the administrative regulations is subject to disciplinary punishment. If the action turns into *actus reus*, it is subject to punishment through competent judicial authorities by virtue of the principles of fair proceedings. The individuals referred to in the said correspondence were not exempted from the said principle; therefore, they were sentenced to two years and six months of discretionary imprisonment due to criminal actions thereof against the Country's regulations. Contrary to the allegations, the individuals in question have never been arrested for defending women's rights in vulnerable situations. Bestowing the title of women human rights defender to these people who have ignored the norms of society and committed illegal actions with their antisocial behavior, is an affront to genuine human rights advocates.

4. The correspondence has also alleged that the persons who had posted bail for the convicts were threatened with confiscation of their property if the aforementioned women did not present themselves to prison – that is entirely false and baseless. The execution of verdicts issued for the said convicts, in addition to having been commuted, was postponed on humanitarian and Islamic grounds. Despite the issuance of the rulings in 2020, they were implemented (except for Nahid Shaghaghi) on 21 August 2022. Therefore, on the strength of Articles 217, 224 and 522 of the Code of Criminal Procedure, the Special Procedures Mandate-Holders' description of a legally issued warning to the guarantors as threats with confiscation of property is absolutely wrong and proves their ill-will.

5. Regarding Nahid Shaghaghi, the review of the convict's case does not show anything about her being called to prison for executing the sentence, and such a claim is incorrect.

شماره:
تاریخ:
پوست:

پاسخ به نامه ۲۳ سپتامبر ۲۰۲۲ و وظیفه داران رویه‌های ویژه در مورد خانم‌ها ناهید شقاقی، اکرم

نصیریان، مریم محمدی و اسرین درکاله

۱- عبارت یا مفهوم "حجاب اجباری" در قوانین جمهوری اسلامی ایران وجود ندارد چراکه اصولاً «اجبار»، ذاتی همه قوانین است و آن چه مهم است مشروعیت و مقبولیت قانون است (قانون، زور مشروع است) که در مورد قانون یاد شده به دلیل تصویب در پارلمان و مسلمان بودن اکثریت مردم ایران این مسأله رعایت شده است. "حجاب" مفهومی است که بر اساس ویژگی‌های فرهنگی و دینی جامعه ایران در قانون مصوب مطرح شده است. دستورالعمل پوشش (dress code) در تمام جوامع وجود دارد و حدود آن با توجه به هویت فرهنگی آن‌ها تعریف می‌شود. همان گونه که جریمه نبستن کمربند ایمنی یا نزدن ماسک مغایر آزادی عقیده نبوده و برای سلامت جامعه ضروری است، قانون‌گذاری مطابق با خواست عمومی و اخلاق جامعه، امری مغایر با آزادی بیان و عقیده نیست. چنان که بند ۳ از ماده ۱۸ میثاق بین‌المللی حقوق مدنی و سیاسی آن را مقید به محدودیت‌هایی بر اساس امنیت، نظم، سلامت، اخلاق عمومی یا حقوق و آزادی‌های اساسی دیگران نموده است؛ البته این را هم باید گفت که تلاش سازمان یافته برای تغییر هویت فرهنگی یک جامعه از طریق عناد ورزی با خواست عمومی جامعه - که در قوانین آن جامعه متبلور شده است - نیز امری کاملاً متفاوت با آزادی بیان و عقیده است.

۲- کد پوشش در جمهوری اسلامی ایران با توجه به تنوع فرهنگی و قومیتی بسیار متنوع است به نحوی که زنان قومیت‌ها در انتخاب نوع پوشش خود از سنت‌های خود پیروی کرده و حتی براساس برخی فتاوا حدود حجاب برای آنها مطابق سنت‌های همان جامعه تعریف می‌شود. رعایت قوانین پوششی، هیچ محدودیتی برای حضور مرد و زن ایرانی در صحنه‌های مختلف اجتماعی و اقتصادی و فرهنگی ایجاد ننموده، بلکه با افزایش احترام به بانوان و توجه به شخصیت واقعی آنان از تبدیل شدن آنها به ابزاری تبلیغاتی برای فروش بیشتر محصولات

شماره:
تاریخ:
پیوست:

اقتصادی و رستوران‌ها و نظایر آن پیشگیری شده است. همچنین با وجود این پوشش و احترام ایجاد شده، میزان خشونت و سوءاستفاده جنسی در محیط کار نسبت به زنان ایرانی در مقایسه با موارد مشابه در جوامع غربی اندک است.

۳- بر اساس مقررات کشور هرگونه تخلف از مقررات اداری مستوجب تنبیه انضباطی است و در صورتی که عملی جنبه مجرمانه پیدا کند مستوجب مجازات از طریق مرجع قضایی ذی صلاح با رعایت اصول دادرسی عادلانه می باشد. افراد نامبرده شده در مکاتبه نیز از این قاعده مستثنا نبوده و لذا با توجه به اقدامات مجرمانه و خلاف مقررات کشور به ۲ سال و ۶ ماه حبس تعزیری محکوم گردیده‌اند. برخلاف ادعای مطروحه در مکاتبه بازداشت آنان هرگز به خاطر دفاع از حقوق زنان در جنبه‌های آسیب‌پذیری نبوده و اطلاق عنوان مدافع حقوق بشر زن به این افراد که براساس رفتارهای ضداجتماعی خود، هنجارهای جامعه را نادیده گرفته و مرتکب اقدامات خلاف قانون شده‌اند، توهین به مدافعین راستین حقوق بشر است.

۴- در بخشی از مکاتبه ادعا شده است که وثیقه گذاران برای آزادی محکومین تهدید به مصادره اموال شده‌اند که ادعایی کذب و بی اساس است. حکم محکومین مورد اشاره در مکاتبه علاوه بر اعمال تخفیف در مجازات به دلایل انسان دوستانه و با رأفت اسلامی به تعویق افتاده و علیرغم صدور حکم در سال ۱۳۹۹، اجرای آن (به جز در مورد خانم ناهید شقاقی) از ۳۰ مرداد ۱۴۰۱ آغاز گردیده است. لذا تعبیر گزارشگران از اخطار قانونی به وثیقه گذاران وفق مواد ۲۱۷، ۲۲۴ و ۵۲۲ قانون آیین دادرسی کیفری به «تهدید به مصادره اموال» تعبیری غلط و غرض‌ورزانه است.

۵- در خصوص خانم ناهید شقاقی پرونده محکوم‌علیها به هیچ عنوان از فراخواندن وی به زندان برای اجرای حکم حکایتی ندارد و چنین ادعایی صحیح نیست.